

HỒI 608

Kiều Hùng Mạt Lộ

Sau khi Vương Bá Dương rời khỏi, Từ Tử Lăng kiên nhẫn chờ đến lúc Dương Văn Can cùng thủ hạ bỏ đi, nhưng đợi một hồi lâu, Dương Văn Can vẫn không hề có ý ly khai.

Từ Tử Lăng không khỏi thầm kêu khổ trong bụng, đang lúc do dự xem có nên mạo hiểm lần nữa nhảy ra ngoài hay không, thì chợt nghe Dương Văn Can tự nói: “Đi rồi! Hư Ngạn bước ra đi.”

Từ Tử Lăng hít một hơi khí lạnh, thiếu chút nữa là giơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán, may mà gã chọn đúng cách tường nghe lén, nếu không sẽ khó qua mắt được Dương Hư Ngạn. Dương Hư Ngạn đúng là công lực cao thâm, ngay chính bản thân gã cũng không cảm nhận được sự hiện diện của hắn ta, đúng là không hổ danh Ảnh Tử thích khách.

Tiếng nói của Dương Văn Can lại vang lên: “Lý Mật đã trúng kế chưa?”

Dương Hư Ngạn hừ lạnh một tiếng: “Lý Mật hiện giờ đã cùng đường mạt lộ rồi, chỉ cần có một tia hy vọng thì sẽ níu chặt lấy, hỏi xem y tin hay không tin? Lý Mật giờ đã không còn là Mật công tung hoành nam bắc Hoàng Hà như trước nữa, đã nếm mùi đau đớn nhục nhã ăn nhờ ở đậu, tham thì thâm, làm sao mà không trúng kế được.”

Dương Văn Can cười nói: “Y đúng là đã cùng đường, chẳng ai muốn vì y mà đứng ra năn nỉ Lý Uyên, bọn ta lại sẵn sàng giúp đỡ, tên khờ này nhất định là vô cùng cảm kích.”

Dương Hư Ngạn lạnh lùng hỏi: “Có tin tức gì của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chưa?”

Từ Tử Lăng ẩn trong bóng tối lập tức đại chấn tinh thần, may mà nghe được hai người đối đáp, đúng là phải cảm tạ ông trời gia ưu ái.

Dương Văn Can đáp: “Hai tên tiểu tử này rất có bản lĩnh giả thần giả quỷ, nếu cố ý che giấu hành tung, thì khó mà phát hiện được.” Lại tiếp: “Người tập kích Khấu Trọng tại Từ Giản, có dùng tâm pháp võ công Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh hay không?”

Dương Hư Ngạn trầm giọng: “Nếu ta dùng hết toàn lực, bảo đảm Khấu Trọng không còn mạng lết tới Trường An đâu. Chỉ có điều kẻ địch lớn nhất của ta không phải là y mà là

Thạch Chi Hiền. Hừ, người có biết chuyện Thạch Chi Hiền đêm qua xuất thủ giết sạch Sa Phương cùng ba mươi mấy tên tùy tùng không? Chuyện này làm chấn động cả Đường thất, nhưng Lý Uyên hạ chỉ phong tỏa, không cho tin tức lọt ra ngoài."

Dương Văn Can thất thanh hỏi lại: "Cái gì?"

Dương Hư Ngạn nói: "Đó rõ ràng là có ý cảnh cáo ta. Hừ, Thạch Chi Hiền coi thường Dương Hư Ngạn ta rồi! Y vẫn còn nghĩ là ta không biết y chỉ coi ta là công cụ có giá trị lợi dụng mà thôi. Chỉ có điều y trăm mưu ngàn kế, nhưng lại tính sai chuyện lão tặc Dương Quảng đó bại vong quá nhanh chóng, thêm vào y vì Bích Tú Tâm tinh thần rối loạn, nên đã lỡ mất cơ hội ngàn vàng, không có cách nào đưa ta lên làm hoàng đế bù nhìn. Tổ tông mười tám đời nhà y, nếu không phải y giở trò phá hoại bên trong, thiên hạ Đại Tùy ta làm sao lại rơi vào cảnh chia năm xẻ bảy như bây giờ chứ."

Dương Văn Can hơi thở gấp gấp, tâm thần khẩn trương: "Người tính làm thế nào?"

Dương Hư Ngạn cười: "Ta chẳng cần động một ngón tay, bởi vì có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lo hết cả, không chừng có thêm ả Loạn Loạn nữa, hay nhất là để cho bọn chúng trai cò tranh nhau, chúng ta ngồi đó làm ngư ông đắc lợi."

Dương Văn Can nói: "Người có đánh giá quá cao năng lực của bọn chúng hay không, Thạch Chi Hiền xuất quỷ nhập thần, ai có thể nắm được hành tung của y? Chỉ có tên béo An Long là biết rõ tập quán của Thạch Chi Hiền, nhưng hắn đã về Ba Thục rồi, hay là bắt hắn về đây nghiêm hình tra tấn để lấy tin tức?"

Dương Hư Ngạn đáp: "Đó là nước cờ cuối cùng, trừ trường hợp bất đắc dĩ thì không nên dùng. Hiền ta sẽ giả vờ quan tâm thông cảm, gạt Thạch Chi Hiền nghĩ rằng ta vẫn là đồ đệ tốt của y. An tâm đi! Loạn Loạn cùng hai tên Khấu Từ quan hệ đặc biệt, đến lúc chẳng còn đường nào để đi nhất định sẽ nhờ bọn chúng giúp một tay, tình chàng ý thiếp kết hợp chặt chẽ. Loạn Loạn cũng có thể lấy thân làm mồi để câu cho được con cá lớn Thạch Chi Hiền."

Dương Văn Can hỏi: "Mấy hệ phái Ma môn hiện có thái độ thế nào đối với Thạch Chi Hiền?"

Dương Hư Ngạn nói: "Sau khi Chúc Ngọc Nghiên chết dưới tay y, người Thánh môn của ta không ai là không kính sợ. Thêm vào Sa Phương bị y ra tay xử tử, Bích Trần và Tả Du Tiên từ sớm đã thần phục dưới uy phong của y rồi. Âm Quý Phái thế lực to lớn nhất hiện giờ như rắn mất đầu, Loạn Loạn mà ra đi, thì ai mà dám chọc giận Thạch Chi Hiền nữa? Doãn Tổ Văn và Hứa Lưu Tông của Diệt Tinh Đạo cũng giống An Long trước giờ coi y là cứu tinh để thống

nhất lưỡng phái lục đạo. Hiện giờ ta chỉ chưa rõ tâm ý của Triệu Đức Ngôn, hẳn có bọn yêu nhân Đột Quyết hậu thuẫn, không cần phải sợ Thạch Chi Hiền, nhưng vì mục tiêu tập hợp trọn bộ mười quyển Thiên Ma Sách, nói không chừng hẳn sẽ hợp tác với Thạch Chi Hiền.”

Hắn lại tiếp: “Việc cần kíp trước mắt là trừ khử Lý Mật và Vương Bá Dương, bọn chúng cũng biết được quá nhiều bí mật của chúng ta rồi, nhân tiện mua chút ân tình với Độc Cô Phong, lại còn có thể đả kích được Lý Thế Dân, một đá ba chim, lại chẳng cần chúng ta đích thân xuất thủ, thử hỏi có chuyện nào hơn nữa không.”

Dương Văn Can than: “Nói thật ra, ta vẫn không rõ người dựa vào cái gì mà tự tin có thể lừa được Thạch Chi Hiền. Hiền tại tinh thần của y chẳng còn vấn đề gì nữa, không còn khùng khùng điên điên như trước kia. Luận tài trí võ công, trong thiên hạ thật khó có người thắng được y. Người không chừng đã đánh giá quá cao năng lực của hai tiểu tử Khấu Từ, ngày trước bốn tên đại tặc cũng chẳng làm nên chuyện, bọn chúng sao mà lo nổi vụ này chứ?”

Dương Hư Ngạn đáp: “Ta tự có biện pháp đối phó với Thạch Chi Hiền, đương nhiên không phải chỉ là nói suông, điều cốt yếu là ta vẫn còn giá trị lợi dụng rất lớn đối với y. Về Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, hai gã liên thủ uy lực không thể xem thường, thêm vào đầu óc nhanh nhẹn trăm mưu nghìn kế, hươu chết về tay ai cũng chưa biết được. Ta tịnh không mong bọn chúng giết được Thạch Chi Hiền, chỉ cần có thể làm y thụ trọng thương, ta đương nhiên có biện pháp ép Thạch Chi Hiền rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, nhân tiện lập đại công cho Lý Uyên. Hừ, Lý Uyên sở dĩ tin tưởng ta như vậy cũng chỉ vì ta là cừu nhân của Thạch Chi Hiền, hẳn cũng biết Thạch Chi Hiền đã nhận ta làm đồ đệ chỉ để lợi dụng ta mà thôi.”

Hắn dừng lại một lúc rồi tiếp: “Được rồi, ta vẫn còn nhiều chuyện phải lo, mọi việc cứ theo kế hoạch mà tiến hành, nhân lúc Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân không có ở Trường An, chúng ta cũng nên bỏ chút thời gian với Lý Nguyên Cát.”

oOo

Tổng Sư Đạo tiếp lấy chuỗi trân châu vẫn còn thoang thoảng mùi u hương thơm ngát trên người Hồ Tiểu Tiên, đưa lên mắt nhìn kỹ, khẽ mỉm cười chẳng nói tiếng nào.

Gần trăm hạt trên châu đều tằm tấp lấp lánh chói lòa xỏ thành một chuỗi dài, trong ngần, ngời sáng, trơn tru, chất liệu cực kỳ hảo hạng, mọi người ai cũng phải trầm trồ thán phục.

Nếu định giá chuỗi trên châu này thì mấy người Doãn Tổ Văn, Ôn Ngạc Bác, Sa Thành Công, Trì Sanh Xuân ngồi đó đều dư sức làm được, chỉ có điều yêu cầu của Hồ Phật đối với Tổng Sư Đạo đương nhiên không đơn giản vậy, nếu Tổng Sư Đạo thể hiện không khá, thì mọi người sẽ chẳng coi năng lực định giá của Tư Đồ Phúc Vinh ra gì nữa.

Mọi người chờ đợi lắng nghe, Tổng Sư Đạo cười nhẹ nói: "Nhiều viên trên châu kích thước như nhau xỏ thành một chuỗi thế này, đây là lần đầu tiên ta được nhìn thấy, nếu tại hạ không lầm đây chính là nam châu Hợp Phố ở mạn tây Lĩnh Nam nổi danh khắp thiên hạ. Bốn nơi sản sinh trên châu lớn nhất của nước ta ở Nam phương chính là Hợp Phố, Nam Hải, Động Đình và Thái Hồ. Nam Hải trên châu óng ánh ngũ sắc, trên châu Động Đình vừa to vừa tròn, trên châu Thái Hồ lại ở chỗ không cần có nhân, chỉ có nam châu Hợp Phố là màu trắng bóng tuyệt phẩm nhất, giống như chuỗi trên châu này. Nếu lấy hạt trên châu nghiền thành bột phấn, uống vào có thể an thần định kinh, thanh nhiệt bổ âm, là một loại thuốc rất quý báu."

Sau đó đưa sang cho Nhậm Tuấn cười nói: "Phúc Vinh gia xin xem qua, coi Văn Giang có nhìn lầm hay không."

Hồ Tiểu Tiên vỗ tay reo lên: "Thân tiên sinh kiến văn uyên bác tinh thâm, đúng là có cái nhìn khác hẳn người thường, sau khi được tiên sinh bình phẩm, giá tiền chuỗi trên châu của Tiểu Tiên lập tức khác hẳn."

Nhậm Tuấn cầm lấy chuỗi trên châu, không hiểu vì sao lại cảm thấy chuỗi hạt vẫn còn vương hơi ấm, không khỏi giật mình ngạc nhiên.

Hồ Phật lộ vẻ tâm phục khẩu phục, nói: "Đó đúng là nam châu Hợp Phố cực kỳ hiếm có, lúc đầu khi ta nhìn qua cũng bị lầm, tưởng là thủy châu không nhân của Thái Hồ, sau đó lấy một hạt châu ra nghiền thành bột, mới dám khẳng định là nam châu, Thân tiên sinh chỉ nhìn qua mà đã biết được, thật khiến cho người ta khâm phục."

Trì Sanh Xuân cung kính nói: "Thân tiên sinh khi nào rảnh rồi, xin hãy đến tệt xá một chuyến để tiểu đệ được thỉnh giáo cao ý của tiên sinh."

Khấu Trọng thầm nhủ thật là may mắn, Tổng Sư Đạo sinh ra trong thế gia nổi tiếng nhất ở phương Nam, đương nhiên hết sức rành rẽ thổ sản trên quý ở đó, nếu khảo hạch hẳn

về thổ sản Bắc phương, hẳn đương nhiên không thể nói vanh vách, múa rìu qua mắt thợ trước bọn người phương Bắc này được.

Nhậm Tuấn lúc này cầm chuỗi hạt trả lại cho Hồ Tiểu Tiên, Hồ Tiểu Tiên chúm chím cười tiếp lấy, đầu ngón tay không biết vô tình hay hữu ý khẽ chạm vào ngón tay của Nhậm Tuấn, Nhậm Tuấn như chạm phải lửa giật bắn cả người, đám người ngồi đó toàn là tay lão luyện, đương nhiên đã thấy rõ mồn một.

Sa Thành Công rõ ràng đã nổi sắc tâm với Hồ Tiểu Tiên, thừa cơ nói: “Hồ tiểu thư có thể cho tại hạ mở rộng tầm mắt chút được không?”

Hồ Tiểu Tiên có ý muốn quyến rũ Nhậm Tuấn, có lẽ là muốn Tri Sanh Xuân sinh lòng đổ ky, mắt tình tứ liếc về phía Nhậm Tuấn một cái, tay đưa chuỗi trân châu cho Sa Thành Công.

Sa Thành Công cầm lấy chuỗi hạt khen không ngớt lời.

Mọi người xem xong một lượt thì chuỗi hạt quay về yên vị trên cần cổ trắng ngần của Hồ Tiểu Tiên, Doãn Tố Văn nâng chén nói: “Vị vạ làm ăn độc đáo của Tư Đồ huynh và tài bác học của Thân tiên sinh, cạn chén nào.”

Mọi người nâng chén cùng uống cạn.

Tiếng nhạc vang lên, một đội nữ nhạc tay cầm đủ loại nhạc khí vừa tấu nhạc vừa bước vào trong sảnh.

Lúc Kỷ Thiến xuất hiện, mọi người mắt chột chói lòa.

Vị cô nương mỹ lệ chỉ xếp dưới Thượng Tú Phương này thân vận Hồ phục, tay áo bó sát, áo ngắn cổ bẻ, quần dài, chân đi ủng da bó sát bắp chân, lộ ra thân hình yếu điệu ưu nhã thanh thoát, lại vừa có vẻ khỏe mạnh hào sảng của nữ diện nam trang.

Chỉ nghe nàng cất tiếng hát: “Tự tòng hồ ky khởi yên trần, mao miện tinh dịch mẫn hàm lạc. Nữ vi hồ phụ học hồ trang, kỹ tiến hồ Âm vụ hồ nhạc. Hỏa phong thanh trầm đa yết tuyết, xuân oanh chuyển bãi trường tiêu tác. Hồ âm hồ ky dĩ hồ trang, ngũ thập niên lai cạnh phân bạc.” (Từ lúc vó ngựa Hồ tung bụi, quần áo đầu tóc đều bám đầy cát. Nữ theo người Hồ mặc Hồ trang, học Hồ âm rồi ca Hồ nhạc, xuân oanh ngừng hát phong cảnh tiêu điều. Hồ âm, hồ ky với hồ trang, năm mươi năm nay dồn dập đến)

oOo

Từ Tử Lăng vội vội vàng vàng quay lại Thượng Lâm Uyển, một tên đại hán giữ cửa tới trước mặt gã cung kính thưa: “Trì lão bản có dặn, Khuông gia về rồi thì tiểu nhân lập tức dẫn Khuông gia đến Hoàng Cúc sảnh, là nơi Doãn đại nhân bày tiệc.”

Từ Tử Lăng thầm nghĩ tên Trì Sanh Xuân cuối cùng cũng thả mối rồi, bèn hỏi: “Huynh đệ của ta đâu?”

Hán tử đáp: “Thái gia đã được Trì gia dẫn vào Hoàng Cúc sảnh rồi.”

Từ Tử Lăng không có cách nào từ chối, đành phải đồng ý.

Kỷ Thiến hát xong một khúc, trong tiếng hoan hô nhiệt liệt bước tới ngồi vào chỗ, mấy nhạc sư vũ công lui sang biểu diễn ở sảnh khác, chỉ còn lưu lại hai đứa tiểu tử châm rượu.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng pháo nổ trong lúc tiếng hát ngọt ngào cảm động của Kỷ Thiến vẫn còn văng vẳng trong tai mọi người, làm chúng nhân đều cảm thấy phong tình ở Thượng Lâm Uyển này khác hẳn những nơi khác. Khấu Trọng bây giờ mới biết vì sao mỗi khi Trường An lên đèn, Hầu tiểu tử đều không nhìn được mà đến Thượng Lâm Uyển như vậy.

Thần tình của Kỷ Thiến không lạnh nhạt, nhưng cũng không nhiệt tình, chỉ nói mấy câu khách khí xin lỗi đã đến muộn, đối với vị danh kỹ được Lý Nguyên Cát mê mẩn này, mọi người ở đó tuy giàu có quyền thế, cũng chẳng dám trách cứ nửa câu.

Kỷ Thiến vẻ mặt đầy lão luyện ngồi xuống ghế, nhớn nhoe tươi cười nâng chén nói: “Kỷ Thiến xin kính các vị một chén.”

Mọi người vội vàng nâng chén đáp lễ.

Hồ Tiểu Tiên hấp dẫn, Kỷ Thiến điểm lệ, cả gian phòng tràn đầy xuân sắc.

Kỷ Thiến đột nhiên quay sang nói nhỏ với Hồ Tiểu Tiên mấy câu, hai người cười nói khúc khích trước mặt mọi người, chẳng hề giữ ý, càng thêm quyến rũ. Mọi người không có điểm phúc được mỹ nhân để ý tới chỉ đành ngẩn người ra nhìn, tuy nhiên Hồ Phật toàn bộ chú ý đều tập trung vào Kỷ Thiến.

Sa Thành Công không nhìn được nói: “Tiểu Tiên tốt bụng nói cho chúng ta biết Kỷ tiểu thư đã nói nhỏ cái gì với nàng vậy, để bọn ta cùng hân hưởng.”

Kỷ Thiến nhoẻn miệng cười đáp: “Tiểu Tiên luôn giữ bí mật cho ta, bảo đảm cả Đại Tiên lão nhân gia cũng không có cách nào biết được đâu.”

Ánh mắt chuyển qua Nhậm Tuấn, cười nói: “Đây chắc là Phúc Vinh lão bản người giỏi kiếm tiền nhất trong thiên hạ, lại là gia tộc giàu có nhất Đại Đường, cửa hàng ngài mở tại Trường An ta cũng thường đến thăm, xin mời ngài một chén.”

Nhậm Tuấn định thần lại, vội vàng nâng chén đáp lễ: “Ta sẽ ra lệnh cho người kiểm kê, nếu trong tiệm của ta có giữ đồ vật gì của Thiến tiểu thư, giữa trưa ngày mai sẽ nhất loạt gửi lại phủ của tiểu thư, chút tâm ý ít ỏi này, xin Kỷ Thiến tiểu thư vui lòng nhận lấy.”

Khấu Trọng, Lôi Cửu Chỉ cùng Tổng Sư Đạo nghe vậy đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, mọi người tưởng bọn họ kinh ngạc trước sự hào phóng bất thường của Tư Đồ Phúc Vinh, sự thật là bọn họ lại giật mình trước sự lạnh trí của Nhậm Tuấn, hấn diễn y như hết biểu tình của Tư Đồ Phúc Vinh khi gặp được người yêu thích, từ một tên tài chủ lạnh lùng biến thành một người vung tiền chẳng tiếc tay, hoàn toàn thể hiện được tính cách bẩm sinh của Tư Đồ Phúc Vinh.

Kỷ Thiến vui sướng đáp ngay: “Đa tạ lão bản!”

Khấu Trọng bây giờ mới bắt đầu cảm thụ được uy lực của Kỷ Thiến, phong cách thoải mái không giấu giếm của nàng đúng là mê người, hèn gì có bao nhiêu nam nhân vì nàng ta mà thần hồn điên đảo. Một kỹ nữ dám đánh một ván cả ngàn vàng trên đồ trường, tự nhiên phải có tư thái đặc biệt khác người.

Nhìn thần thái, Kỷ Thiến dường như chẳng để ý gì đến hậu đãi của Nhậm Tuấn, ánh mắt lộ rõ sự huyền hoặc trong lòng nàng.

Kỷ Thiến lại hướng sang Tổng Sư Đạo, dịu dàng nói: “Thân tiền sinh có đôi mắt thật là sắc bén, hèn gì có thể đánh giá được chính xác đồ vật như vậy.”

Khấu Trọng thầm bội phục, Kỷ Thiến đúng là có tài tiếp đãi khách, hoàn toàn không chế tình hình trong bàn tiệc.

Kỷ Thiến cuối cùng cũng nhìn sang gã, Khấu Trọng bước lên nửa bước hắng giọng nói lớn: “Tiểu đệ là Thái Nguyên Dũng, là một chân sai vặt của Phúc Vinh gia, vốn không có phúc ngồi ở chỗ này, nhưng mà Trì lão bản cứ kéo ta vào, thật hân hạnh, thật hân hạnh!”

Lời nói của gã làm cả sảnh cười ầm lên, đến Lôi Cửu Chỉ cùng Tổng Sư Đạo cũng phải phá lên cười. Hai cô gái cười khúc khích, làm cả phòng tràn đầy xuân sắc. Ôn Ngạc Bác cười nói: “Không ngờ Thái huynh lại khéo chọc cười như vậy.”

Nhậm Tuấn nén cười lên tiếng: “Các vị đừng tin lời của Nguyên Dũng, gã cùng Văn Thông đều là...”

Ngay lúc đó có người ở ngoài cửa báo vọng vào, cắt ngang lời của Nhậm Tuấn: “Khuông Văn Thông, Khuông gia tới.”

Từ Tử Lăng bước qua ngưỡng cửa tiến vào Hoàng Cúc sảnh, tâm thần vẫn còn nhớ những chuyện xảy ra khi nãy, đột nhiên bị mọi người nhìn chăm chăm, thậm chí cười khố, đột nhiên nhìn thấy Kỷ Thiển cùng Hồ Tiểu Tiên ngồi ở vị trí danh dự trong bàn tiệc, gã tuy có công phu giả bộ bình thản, lạnh lùng cũng không khỏi giật mình trong bụng.

Hồ Tiểu Tiên chẳng tỏ vẻ gì, chỉ có Kỷ Thiển lộ vẻ kinh ngạc, đôi mắt đẹp dán chặt vào Từ Tử Lăng, tựa hồ như muốn nhìn sâu vào trong lòng của gã.

Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng thầm kêu không ổn, rõ ràng Kỷ Thiển nhờ vào mẫn tuệ của nữ nhân đã nghi ngờ Từ Tử Lăng, đều biết nàng ta chẳng hề khách khí với tên “Lừa đảo” Từ Tử Lăng, nhưng nếu nàng ta nói lộ vụ “Ung Tần” thì là đại họa đến đầu rồi.

Nhậm Tuấn bây giờ đã bắt đầu nhập vai Tư Đồ Phúc Vinh, ung dung cười nói: “Văn Thông, sao người giờ mới tới? Còn không mau uống một chén rượu phạt đi.”

Khấu Trọng đặc biệt lưu ý đến phản ứng của Tiết Vạn Triệt, thấy hắn chẳng những để tâm đến thần thái ngạc nhiên của Kỷ Thiển với Từ Tử Lăng, hơn nữa đôi mắt còn lộ vẻ ưu tư, trong lòng thầm kêu không ổn.

Từ Tử Lăng lúng ta lúng túng ngồi xuống chỗ trống duy nhất ở giữa Kỷ Thiển và Doãn Tổ Văn, theo như an bài ban đầu, chỗ bên trái của Doãn Tổ Văn là dành cho Kỷ Thiển, nhưng Kỷ Thiển muốn ngồi cạnh Hồ Tiểu Tiên nên chỗ ngồi này bị bỏ trống.

Từ Tử Lăng nâng chén, dùng giọng the thé của Khuông Văn Thông hàm hồ cho qua chuyện: “Văn Thông nếu biết không phải đứng ngoài cửa trông chừng xe ngựa, mà được vào đây uống rượu nghe nhạc thì đã mau chóng quay về rồi. Ôi, ta cùng Nguyên Dũng vốn có hẹn với hai vị đại nhân Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn, khi nãy đã phải xin lỗi hủy bỏ hẹn với bọn họ.”

Doãn Tổ Văn cười nói: “Văn Thông và Nguyên Dũng đều là người thành thật, chúng ta hãy vì lời nói thật của bọn họ uống một chén nào.”

Mọi người lại nâng chén uống cạn.

Kỷ Thiển chỉ nhắm môi rồi đặt chén rượu xuống.

Tiết Vạn Triệt không muốn bỏ qua, cười nhẹ nói: “Thiến tiểu thư và Văn Thông huynh đã có quen biết trước rồi sao?”

Lôi Cửu Chỉ, Tống Sư Đạo cùng Nhậm Tuấn trong lòng giật thót, giờ mới nhận ra bầu không khí gượng ép giữa Kỷ Thiến và Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt ra hiệu cho nhau, lường trước tình trạng xấu nhất.

Từ Tử Lăng trước tiên liếc sang Kỷ Thiến, rồi lại nhìn qua Hồ Tiểu Tiên, lộ vẻ nghi hoặc không biết ai là Thiến tiểu thư.

Kỷ Thiến mỉm cười yêu kiều nhún vai, chau mày nói: “Tiết đại nhân thật xấu quá, sao lại ép Kỷ Thiến nói ra chuyện riêng của người khác chứ?”

Trì Sanh Xuân lấy làm lạ hỏi: “Thiến tiểu thư vì sao lại trách Tiết đại tướng quân như vậy?”

Tiết Vạn Triệt ra vẻ nghi hoặc hỏi lại: “Việc này có liên hệ gì đến chuyện riêng của Văn Thông chứ?”

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng lại thấy vẫn còn đường thoát, bởi vì Kỷ Thiến thần tình thoải mái, giọng nói nhẹ nhàng không giống coi Từ Tử Lăng là kẻ thù, nhưng bề ngoài cũng làm ra vẻ không hiểu hàm ý của Kỷ Thiến giống như Trì Sanh Xuân và Tiết Vạn Triệt.

Mấy người còn lại đều bị câu nói của Kỷ Thiến làm nảy lòng tò mò, Hồ Tiểu Tiên cũng mỉm cười hòa vào: “Tiến Thiến không phải muốn mọi người chết vì tò mò sao? Tỷ nếu không phải quen biết trước với Khuông huynh, làm sao mà biết được chuyện riêng của người ta chứ?”

Từ Tử Lăng làm gan nói: “Tiểu đệ mới chính là người muốn biết rõ nhất, Thiến tiểu thư xin cứ nói thẳng ra.”

Sa Thành Công rõ ràng rất thích thú Kỷ Thiến, nghe vậy bèn đổ dầu vào lửa, nói: “Khuông huynh đã không ngại, chúng ta càng không ngại gì, Thiến tiểu thư hãy nói ra xem sao.”

Kỷ Thiến cười tủm tỉm không nói, đôi mắt đẹp quét qua một lượt mọi người trên bàn tiệc, cuối cùng dừng lại ở Nhậm Tuấn, dịu dàng nói: “Ta nói ra rồi, Tư Đồ lão bản gia là người đầu tiên không được để bụng đó.”

Nhậm Tuấn ngơ ngác hỏi lại: “Ta sao lại phải để bụng chứ?”

Ánh mắt của Kỷ Thiển lại lướt sang Từ Tử Lăng ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng dùng giọng điệu tình nghịch hỏi: "Khi này Khuông đại gia quả thật có đi gặp Nhĩ đại nhân và Kiều đại nhân hay sao?"

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>